

banda, quan fas història tens uns límits dels quals no pots sortir i la ficció sí que t'ho permet. Et permet sortir d'aquests marges. I això va molt bé.

Encara que sigui ficció, imagino que s'ha inspirat en alguns referents reals.

Els personatges que surten tenen una base real. El que passa és que la ficció sempre ve de molt lluny, en el sentit que per caracteritzar un personatge li acabes aplicant coses de diferents personatges i ho fas casar tot. Però la base que he utilitzat és totalment real. I el que volia era explicar el que passava al nostre voltant i els prejudicis que hi ha instal·lats en la nostra societat al voltant d'un tema molt complex com és la immigració.

He vist que en alguna entrevista comparen l'alcalde del seu llibre, l'Armangué, amb l'alcaldesa de Ripoll. Li he de reconèixer que no hi veig cap semblança...

A vegades hi ha un tipus d'entrevistador que no s'ha llegit el llibre i es tableix comparacions com aquesta. I altres vegades l'entrevistador vol condicionar el producte que tu estàs presentant. La veritat és que

quan estava escrivint el llibre no pensava en la Sílvia Orriols, ni en el Xavier García Albiol, ni en cap persona concreta. En realitat, no és el prototipus que algú pot posar. Volia que la gent reflexionés fins a quin punt el fet que la gent tingui cultura o estigui formada li permet estar vacunada o no d'actituds racistes. I la realitat és que no. L'exemple més evident el trobem a l'Alemanya nazi. La gent que liderava el règim nazi no era pas estúpida. Era gent que tenia cultura, que havia llegit. Però tenia unes idees que van portar on ens van portar. El fet que tu hakis llegit molt i que coneguis moltes teories no et salva de res, perquè la qüestió de fons és com et va la vida, si les teves expectatives estan complertes o no i si pots penjar al veí del costat la llufa que les coses no t'han sortit bé al teu costat. I això no depèn del fet que tinguis quatre carreres, depèn d'altres factors.

El veí que s'ho mira des de l'altre costat del carrer representa la gent que no parteix de prejudicis però que es mostra preocupada per un món que s'acaba?

Sí. Penso que en Folch es pot identificar amb la generacions dels meus

avis, que va patir molt durant la postguerra, però que després tenia una idea de la vida bastant pautada. És una generació que sap pel que ha passat i que intenta progressar, però que no es fa grans expectatives. I això els va donar una vida menys problemàtica en el sentit mental. És a dir, que el fet de no esperar gaire, de no posar-te horitzons gaire llunyans, el que fa és que vas complint més o menys el que pots fer i també et conformes més amb el que et va passant. Després hi una generació al mig, que en aquest llibre no surt, que són els pares de l'Armangué, que són aquesta generació que ha millorat molt i que ha traslladat als seus fills la idea que el progrés és bàsicament un tema d'esforç i de cultura. Seria una generació que va progressar, però que ha vist com els seus fills no progressaven. Aquesta generació que ara està jubillant-se és una generació que ha vist que s'ha fotut una gran bufetada, en el sentit que el món que han deixat als seus fills no és el món que ells van rebre dels seus pares. Els seus pares els van traslladar al món d'esforç i ells han anat a millor, però el món que viuen els seus fills és un món molt complicat. I ara el que estem veient és que, en els

nostres fills, això encara és pitjor. En Folch és un símbol d'un país o d'unes ciutats que s'acaben, mentre que l'Armangué representa aquesta nova generació que ha de navegar en aquest món incert, enmig de fluxos de noves persones que arriben i canvien aquest panorama.

En la darrera frase del llibre convida el lector a emetre el seu propi veredict. Suposo que és una forma de fer veure els grisos d'un tema molt complex...

És clar. A mi em fa molta gràcia la gent que té les coses molt clares: "Jo estic a favor que vingui immigració." O bé: "Estic en contra que vingui immigració." La cosa no és tant de blancs i negres, sinó que és més de matisos. I el que volia era convidar la gent a pensar sobre aquests matisos, que unes vegades et fan caure cap a un costat i altres vegades, cap a un altre. La societat actual ha tendit a etiquetar i a criminalitzar unes posicions que són políticament incorrectes. Això passa a tot arreu. Passa en les tertúlies, als mitjans... Tothom sap què ha de dir i tothom sap què no pot dir. I

La cosa no és tant de blancs i negres, sinó de matisos. I volia convidar la gent a pensar sobre aquests matisos

tothom sap que si diu el que no pot dir no tornarà a la tertúlia. Per tant, una cosa és el discurs que hi ha darrere i l'altra cosa és el discurs que hi ha públicament. Per què? Doncs perquè es funciona d'aquesta manera. I, a través de les xarxes, això s'ha amplificat i s'ha amplificat el fet de penjar unes etiquetes o unes altres. Això fa que hi hagi tota una part de debat que no es pugui tenir, perquè hi ha unes posicions que no es poden plantejar. Perquè, quan aquestes posicions es plantegen, de seguida hi ha algú des de l'altre extrem que surt i diu: aquest és un xenòfob, un racista o un no sé què.

Imagino que aquesta forma d'acabar el llibre també deu donar molt joc de cara a les presentacions i els clubs de lectura...

És curiós perquè m'he trobat llibrers que tenien una certa prevenció per veure què passaria en els clubs de lectura. I en canvi el que m'he trobat és que la gent dels clubs de lectura expressa molt bé aquesta gamma de grisos. Les experiències que explica el llibre per res són prejudicis, sinó que són aspectes que estan en el debat de la gent, que en realitat potser estaria més disposada a debatre d'aquestes qüestions que no pas els representants polítics. I en aquests clubs de lectura troben una forma d'expressar les seves posicions. ■

Un veí ben estrany

- Edició: Edicions de 1984
- Pàgines: 158
- Data: febrer del 2025